

W Kościele Powszechnym rozpowszechnione są liczne kultury: Najświętszego Serca Pana Jezusa, Matki Bożej, Ducha Świętego itp. Najnowszym i najbardziej znanym jest kult Miłosierdzia Bożego. Nie minęło i setki lat, jak Pan podarował go ludziom przez świętą siostrę Faustynę Kowalską. Zakonnica zapisała Boży rozkaz w swoim „Dzienniczku” i w ten sposób stała się największą głosicielką Miłosierdzia Pana. Istota kultu

Kult Miłosierdzia Bożego opiera się na całkowitym zaufaniu Bogu i jest skierowany do uczczenia Miłosierdzia Boga w Trójcy Jedynej. Pokora jest nie tylko duchem tego oddania, ale także warunkiem otrzymania łask. Ponadto pozycja zaufania dotyczy okazywania miłosierdzia w stosunku do bliźnich. Osoba, która spełnia te warunki, jest żywym obrazem Bożego Miłosierdzia. † Istnieją też pewne obietnice, które Jezus dał ludziom pod warunkiem ufności w dobroć Boga i miłosierdzia wobec bliźnich. Błędnie liczyć na nich czcząc kult w sposób niewłaściwy. Często wynika to z fragmentarycznego postrzegania aktów Miłosierdzia Bożego. „Jeśli ktoś, na przykład, czyta Koronkę do Miłosierdzia Bożego, ale przy tym nie ma w duszy nadziei, nie otrzyma żadnej z łask, które Jezus związał z wykonaniem w zaufaniu odczytaniem tej Koronki” – twierdzi profesor Ignacy Różnicki, który dał teologiczne podstawy kultu w raporcie przygotowanym dla potrzeb procesu beatyfikacyjnego siostry Faustyny.

Tak więc należy wiedzieć o 5 formach kultu, które siostra Faustyna otrzymała od Chrystusa: obraz Jezusa Miłosiernego, Święto Miłosierdzia, Koronka do Miłosierdzia Bożego, Godzina Miłosierdzia i szerzenie kultu Miłosierdzia Bożego. Zastanówmy się nad każdym z nich.

1. Obraz Jezusa Miłosiernego

Jednym z rodzajów uczczenia Miłosierdzia Bożego jest obraz, który należy do najbardziej znanych w historii Kościoła i we współczesnym świecie obrazów Jezusa Zmartwychwstałego. Takim to właśnie 22 lutego 1931 roku Pan ukazał się siostrze Faustynie w klasztorze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Płocku. „Wieczorem, kiedy byłam w celi, ujrzałam Pana Jezusa ubranego w szacie białej. Jedna ręka wzniesiona do błogosławieństwa, a druga dotykała szaty na piersiach. Z uchylenia szaty na piersiach wychodziły dwa wielkie promienie, jeden czerwony, a drugi biały. (...) Po chwili powiedział mi Jezus: «Wymaluj obraz według rysunku, który widzisz, z podpisem: „Jezu, ufam Tobie”. (...) Obiecuję, że dusza, która czcić będzie ten obraz, nie zginie. Obiecuję także, już tu na ziemi, zwycięstwo nad nieprzyjaciółmi, a szczególnie w godzinę śmierci. Ja sam bronić ją będę jako swej chwały»” (Dz.

47–48). Obraz Miłosierdzia Bożego pojawił się według projektu siostry w 1934 roku w warsztacie wileńskiego malarza Eugeniusza Kazimirowskiego. W 1935 roku po raz pierwszy został pokazany wiernym podczas pierwszego tygodnia Wielkanocnego w Wilnie w Ostrej Bramie.

Od tej pory na podstawie notatek zakonnic powstało wiele różnych wersji Jezusa Miłosiernego, wśród których są także „niepoprawne” obrazy. Najczęściej błędy dotyczą braku napisu na dole obrazu Chrystusa jak również domalowanego serca lub korony. Elementy te podkreślają, że promienie wychodzą właśnie z serca, a Jezus jest Królem Miłosierdzia.

Wśród znanych kopii największą popularność zdobył obraz wykonany w 1944 roku Adolfem Hylą dla krakowskiego Sanktuarium Bożego Miłosierdzia. Obraz ten umieszczony w kaplicy świętego Józefa, która znajduje się na terenie sanktuarium. To właśnie z nim związane jest spełnienie słów Jezusa: „Pragnę, aby ten obraz czczono najpierw w kaplicy waszej i na całym świecie” (Dz. 47), choć pojawił się on później. Dzisiaj reprodukcje tego obrazu można spotkać na wszystkich kontynentach świata.

Co do obrazu, napisanego przez Kazimirowskiego... Okazuje się, że w ciągu trzydziestu lat (1956-1986 r.) z powodu prześladowań Kościoła znajdował się on na Białorusi. Do parafii w Nowej Rudzie go przywiózł ksiądz Józef Grasewicz, przeznaczony tam proboszczem. Dopiero w 1986 roku obraz powrócił do Wilna. Później został przeniesiony do kościoła Świętej Trójcy, gdzie powstał pierwszy na Litwie sanktuarium Bożego Miłosierdzia. Tam znajduje się do dnia dzisiejszego.

2. Święto Miłosierdzia Bożego

Ustanowić to święto nakazał sam Jezus. W wizji do siostry Faustyny powiedział: „Pragnę, ażeby pierwsza niedziela po Wielkanocy była świętem Miłosierdzia” (Dz. 299). „Pragnę, aby święto Miłosierdzia było ucieczką i schronieniem dla wszystkich dusz, a szczególnie dla biednych grzeszników. W tym dniu otwarte są głębie Mojego Miłosierdzia” (Dz. 699).

W 1985 roku kardynał Franciszek Macharski wprowadził święto w archidiecezji krakowskiej. Następnie to samo zrobili niektórzy polscy biskupi w swoich diecezjach. W 1995 roku papież Jan Paweł II oficjalnie wprowadził święto do kalendarza liturgicznego w Polsce. A w dniu kanonizacji siostry Faustyny – 30 kwietnia 2000 roku – ogłosił Niedzielę Bożego Miłosierdzia świętem Kościoła Powszechnego, które tradycyjnie obchodzone jest w ostatnim dniu Oktawy Wielkanocnej.

Zgodnie z wolą Jezusa, w święto powinno odbywać się publiczne uczczenie obrazu Miłosierdzia Bożego, z ambon powinny brzmieć kazania o miłosierdziu. W tym dniu każdy ma możliwość uzyskać odpust zupełny i pozbyć się kary. Należy odbyć dobrą spowiedź (bez przywiązania nawet do najmniejszego grzechu) i przyjąć Komunię Świętą. Sakramenty powinny odbywać się w duchu pobożności, związanym z kultem miłosierdzia Bożego: to znaczy, w zaufaniu Bogu i czynnej miłości do bliźniego. Przygotowaniem do tego święta ma być czytanie Koronki do Miłosierdzia Bożego w ciągu 9 dni, rozpoczynający od Wielkiego Piątku.

3. Koronka do Miłosierdzia Bożego

Tę modlitwę Chrystus dał siostrze Faustynie 13-14 września 1935 roku w Wilnie. Zakonnica miała wizję anioła, który zstąpił na ziemię, aby karać ludzi za ich grzechy. Ona zaczęła prosić anioła, aby się zatrzymał, ale kiedy stanęła przed majestatem Trójcy Świętej, nie była w stanie powtórzyć swojej prośby. W tym samym momencie siostra przenikła się mocą łaski Jezusa, zaczęła się modlić słowami, które usłyszała w duszy. Później napisała: „Kiedy się tak modliłam,

ujrzałam bezsilność Anioła, który nie mógł wypełnić sprawiedliwej kary, która się słusznie należała za grzechy” (Dz. 475).

Następnego dnia Chrystus powtórzył modlitwę, którą teraz nazywamy Koronką do Bożego Miłosierdzia. „Najpierw odmówisz jedno «Ojcze nasz», «Zdrowaś Maryjo» i «Wierzę w Boga», a następnie na dużych paciorkach przy czytaniu «Ojcze nasz» mówić będziesz następujące słowa: «Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci Ciało i Krew, Duszę i Bóstwo Najmilszego Syna Twojego, a Pana naszego Jezusa Chrystusa, na przebłaganie za grzechy nasze i całego świata»; na paciorkach «Zdrowaś Maryjo» będziesz odmawiać następujące słowa: «Dla Jego bolesnej męki, miej miłosierdzie dla nas i całego świata». Na zakończenie odmówisz trzykrotnie te słowa: «Święty Boże, Święty Mocny, Święty Nieśmiertelny, zmiłuj się nad nami i nad całym światem»” (Dz. 476).

Modlitwa skierowana jest do Boga Ojca, któremu ofiarujemy Jego umiłowanego Syna, w zadośćuczynienie za grzechy, a dla Jego cierpienia błagamy o miłosierdzie dla nas i całego świata. Mówiąc „nas”, mamy na myśli tego, kto się modli, i wszystkich, za których osoba szczególnie prosi. A „cały świat” – to ludzie, którzy żyją w świecie, i dusze znajdujące się w czyśćcu. Dlatego modląc się Koronką do Miłosierdzia Bożego, jednocześnie spełniamy akt miłosierdzia wobec bliźnich, co jest warunkiem otrzymania miłosierdzia od Boga.

Ten, kto z nadzieją będzie modlić się Koronką do Miłosierdzia Bożego, otrzyma od Jezusa wszystko, o co poprosi (jeśli nie jest to sprzeczne z Bożą wolą). Szczególne obietnice związane są z łaską szczęśliwej i spokojnej śmierci. Nawiasem mówiąc, tę łaskę może uzyskać osoba, która umiera, pod warunkiem, że ktoś będzie się modlił za nią Koronką. Kto przynajmniej raz z nadzieją odmówi tę modlitwę, otrzyma łaskę nawrócenia i odpuszczenia grzechów w godzinę swojego odejścia.

Ważne! Wszelkie uzupełnienia lub usunięcia słów z Koronki do Bożego Miłosierdzia zniekształcają sens błagania, w wyniku odczytywana jest nie ta modlitwa, którą podyktował Chrystus.

4. Godzina Miłosierdzia

W październiku 1937 roku w Krakowie Jezus przekazał siostrze Faustynie jeszcze jedną formę uszanowania Miłosierdzia Bożego – Godzinę Miłosierdzia. Powtórzył to kilka miesięcy później, w lutym 1938 roku.

„O trzeciej godzinie błagaj Mojego Miłosierdzia, szczególnie dla grzeszników, i choć przez krótki moment zagłębiaj się w Mojej męce, szczególnie w Mojej samotności w godzinę śmierci. Jest to godzina wielkiego miłosierdzia dla świata całego” (Dz. 1320).

Musimy rozumieć, że mamy na myśli nie godzinę (60 minut), a chwilę śmierci Jezusa na krzyżu – 15.00. Nie ma określonego wzoru do modlitwy w tym czasie. Nie musi to być Koronka do Miłosierdzia Bożego. Można odprawiać Drogę Krzyżową, adorować Najświętszy Sakrament. Jeśli w tym przeszkadzają obowiązki, choćby na krótki czas, należy zagłębić się w modlitwę, rozważając na temat tajemnicy Bożego Miłosierdzia, która najpełniej została ogłoszona w chwili cierpienia i śmierci Zbawiciela.

Modlitwa w Godzinę Miłosierdzia jest osobną formą kultu Miłosierdzia Bożego. Z nią Jezus związał specjalne obietnice. „W tej godzinie nie odmówię duszy niczego, która Mnie prosi przez mękę Moją” (Dz. 1320).

▮ ***O ostatniej formie kultu – szerzeniu Miłosierdzia Bożego – czytaj w następnym numerze „Słowa Życia”.***